

237
ет внезапен вятър. Четирима тръбачи влязоха и засвириха високо и тържествено. Още от времето на император Мануил Комнин във византийския двор се бяха въвели западни обичаи. Императорските роднини се отправиха в гъста дружина да посрещнат владетелите. Към тях се присъедини и новият императорски сродник Алексей Иванко.

На прага застана Алексей III, отправяйки благосклонна усмивка към всички посоки. В златна туника, обшита ^с бисери, ^и висока затворена корона на главата, той излъчваше ослепително сияние при всяко свое движение. Ефросина беше облечена в червено и златно: два цвята, които ярко подчертаваха мургавата ѝ красота. Ала Иванко виждаше само едно лице. Между красивите млади жени, които вървяха подир василевса и василисата, за него съществуваше само една: онай с бледозелената туника, обшита с бисерни лалета. ^{избегано}

Кестеняворусите ѝ коси бяха прибрани в ^{ла} златиста мрежа. Над снежното ѝ чело се издигаше многостенна диадема, обсипана със ^{тъй} вкълпи камъни. Лека ^{върху} усмивка, спряла неподвижно ^{над} малката уста, бе тъй нежна и обещаваща, че не можеше да не привлече веднага обичта на всякого. Големи зеленикави очи, закрити от златисти ресници, изпъкваха с чудно очарование връз трендафиловата руменина на продълговатото ѝ лице.

Иванко веднага усети едрата си, груба сила неотразимо подчинена от тази крехка, нежна жена, която приличаше повече на трошливо изваяние, отколкото на жив човек. Тъй леко се движеше стройната ѝ снага над мраморния под, сякаш не докосваше земята. А дългите ръкави на туниката ѝ се вееха като криле на ангел. До нея вървеше горда хубавица с много черни вежди и строги продълговати очи. Снажното ѝ тяло бе сковано в надменна ^{лени} леност, движенията ѝ бяха бавни и непохватни.